

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1XI/57, 587 33 Jihlava

a
odpůrci: **Město Ledec nad Sázavou**
sídlem Husovo náměstí 7, 584 01 Ledec nad Sázavou

za účasti: **1. CETIN a. s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9 – Libeň

2. Cplast s. r. o., IČO: 07069286
sídlem Zakouřilova 1279/126, 149 00 Praha
zastoupen advokátkou JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D.
sídlem Francouzská 4, 120 00 Praha 2

3. L. Č.
4. Z. Č.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j. KUJI KUJI 84115/2023 (sp. zn. OUP 304/2021 Sch-25),

a

o návrhu na incidenční přezkum části opatření obecné povahy – Změny č. 1 Územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou, schválené dne 11. 12. 2002 usnesením zastupitelstva města Ledec nad Sázavou,

takto:

- I. Návrh žalobce na zrušení částí Změny č. 1 Územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou, schválené dne 11. 12. 2002 usnesením zastupitelstva města Ledec nad Sázavou č. 2a.2002/7ZM-s) – konkrétně:
 - V části 22. Průvodní zprávy nazvané „Závazná část územního plánu – Regulativy územního rozvoje“, pod nadpisem „Území čistého bydlení“, která zní:
„Přípustné: stavby pro rodinné bydlení, pro obchod, veřejné stravování, služby a drobnou výrobu, veřejná zeleň, stavby technické infrastruktury, stavby pro kulturu, ubytování, individuální rekreaci, zdravotnictví a sociální péči, sport.
Nepřípustné: stavby narušující funkci bydlení, objekty výrobní a skladovací, které by rušily nad přípustnou mez stanovenou příslušnými předpisy a normami bytovou zástavbu nebo zasahovaly svým ochranným pásmem do vymezeného prostoru této funkce.“
 - V části 7. Průvodní zprávy nazvané „Návrh členění území obce na funkční plochy a podmínky jejich využití“, pod nadpisem „Území čistého bydlení“, která zní:
„Přípustné: stavby pro rodinné bydlení, pro obchod, veřejné stravování, služby a drobnou výrobu, veřejná zeleň, stavby technické infrastruktury, stavby pro kulturu, ubytování, individuální rekreaci, zdravotnictví a sociální péči, sport.
Nepřípustné: stavby narušující funkci bydlení, objekty výrobní a skladovací, které by rušily nad přípustnou mez stanovenou příslušnými předpisy a normami bytovou zástavbu nebo zasahovaly svým ochranným pásmem do vymezeného prostoru této funkce“ - se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j. KUJI KUJI 84115/2023 (sp. zn. OUP 304/2021 Sch-25), se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 6. 11. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j. KUJI KUJI 84115/2023 (sp. zn. OUP 304/2021 Sch-25), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ledec nad Sázavou ze dne 10. 5. 2021, č. j. MLNS/2181/2020/OVZP-OdVUP-9 (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „Společné povolení“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo ve společném územním a stavebním řízení podle § 94p odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), vydáno společné povolení na stavbu:

„Skladovací hala 1 1 etapa na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD a XE v katastrálním území xx (dále také jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).

3. Žalobce se předmětnou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z důvodů, které jsou v podrobnostech popsány níže.
4. Zároveň se žalobce domáhá ve vztahu k odpůrci postupem dle § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), incidenčního přezkumu - tedy zrušení částí Změny č. 1 Územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou, schválené dne 11. 12. 2002 usnesením zastupitelstva města Ledec nad Sázavou č. 2a.2002/7ZM-s, jak jsou specifikovány výše ve výroku I. tohoto rozsudku.
5. Žalobce je vlastníkem nemovitostí uvedených na LV č. XF pro k. ú. xx, vedeném xx, xx, a to konkrétně pozemků p. č. XG, XH a st. p. č. XCH, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. XI. V bezprostředním sousedství těchto nemovitostí ve vlastnictví žalobce provádí společnost Cplast s.r.o., IČO: 070 69 286, Zakouřilova 1279/126, Chodov, 149 00 Praha 4 (dále jen „Stavebník“), Předmětnou stavbu.

II. Obsah návrhu a žaloby

Obsah návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy

6. Ve vztahu k incidenčnímu přezkumu opatření obecné povahy, konkrétně pak Změny č. 1 Územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou, schválené dne 11. 12. 2002 usnesením zastupitelstva města Ledec nad Sázavou č. 2a.2002/7ZM-s (dále jen „Změna č. 1 ÚP“) v částech, jak jsou specifikovány výše, uvedl žalobce následující žalobní, respektive návrhová tvrzení.
7. Uvedené části Změny č. 1 ÚP, které byly podkladem pro vydání závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona (a závazného stanoviska jej potvrzujícího v odvolacím řízení), považuje žalobce za nezákonné pro jejich nepřezkoumatelnost. Přejícná ustanovení aktuálně platného stavebního zákona se vymezují k územně plánovací dokumentaci pořízené podle dřívějších právních předpisů v § 188 odst. 4 následovně, cit.: „Obecně závazné vyhlášky, jimiž byla vymezena závazná část územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, se pro účely tohoto zákona považují za opatření obecné povahy; (...)“
8. Územní plán sídelního útvaru Ledec nad Sázavou byl schválen dne 20. 11. 1996. Jeho závazná část byla vymezena obecně závaznou vyhláškou Města Ledec nad Sázavou č. 1/97 ze dne 13. 1. 1997 (s účinností od 29. 1. 1997). Změna č. 1 ÚP pak byla vydána dne 11. 12. 2002. Na oba tyto územně plánovací dokumenty, pořízené ještě za platnosti stavebního zákona č. 50/1976 Sb., je tak třeba, v souladu s výše citovaným ustanovením § 188 odst. 4 rozhodné právní úpravy ve stavebním zákoně, materiálně nahlížet jako na opatření obecné povahy. Zejména i stran požadavků na náležité odůvodnění – k tomu srov. § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
9. Změna č. 1 ÚP, ani její dokladová část, však neobsahují vůbec žádné odůvodnění žalobcem výše specifikovaných částí této územně plánovací dokumentace. Pro adresáty tohoto opatření obecné povahy je tudíž důvod přijetí (změny) předmětných regulativů absolutně nečitelný. Z obsahu zadání Změny č. 1 ÚP, schváleného dne 18. 9. 2002 usnesením Zastupitelstva Města Ledec nad Sázavou č. 4.2002/42ZM-s, je patrné, že

důvodem pro pořízení Změny č. 1 ÚP byla především potřeba změny základního funkčního určení konkrétních lokalit (vymezení nových ploch pro funkci obytnou, občanskou vybavenost, výrobní aktivity a technickou vybavenost). Nutno přitom podotknout, že pozemky dotčené nyní projednávaným Stavebním záměrem nespádají do žádné lokality, jejíž základní funkční určení bylo Změnou č. 1 ÚP změněno (jak jednoznačně vyplývá z hlavního výkresu Změny č. 1 ÚP). O požadavku na změnu závazných regulativů využití stávajících ploch se zadání Změny č. 1 ÚP vůbec nezmiňuje a ani z tohoto dokumentu tudíž nelze vyčíst, proč k této změně pořizovatel přistoupil.

10. V důsledku naprostého nedostatku odůvodnění jsou předmětné části opatření obecné povahy - Změny č. 1 ÚP, specifikované výše, zcela nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné. Tyto nezákonné části územně plánovací dokumentace nemohou být správními orgány nadále používány pro rozhodování v území, a proto žalobce navrhuje jejich zrušení.

Obsah žaloby proti rozhodnutí správního orgánu

11. V případě žaloby proti rozhodnutí žalovaného a proti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl žalobce následující žalobní body.
12. **Prvním žalobním bodem žalobce namítal nesprávné doručování veřejnou vyhláškou v průběhu správního řízení.** Žalobce namítal, že byl v důsledku nesprávného doručování písemností veřejnou vyhláškou zásadním způsobem zkrácen na svých právech. O tom, že probíhá řízení o povolení Předmětné stavby, se totiž dozvěděl až po vydání Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nesprávným postupem stavebního úřadu bylo žalobci znemožněno uplatnit námitky v prvoinstančním řízení.
13. Stejně tak žalobce sporoval skutečnost, že by v daném případě byly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou ve smyslu § 144 správního řádu. Žalobce nesouhlasí s tím, že společnost Vodovody a kanalizace Havlíčkův Brod a.s. splňovala v předmětném správním řízení zákonné podmínky účastenství. Ve vyjádření této společnosti č. j. VAK/Jn/2023/0398 ze dne 16. 3. 2023 je totiž uvedeno, že stavební záměr by se vůbec neměl dotknout inženýrských sítí v jejím majetku. Tato společnost tedy dle názoru žalobce neměla být mezi účastníky předmětného správního řízení od počátku vůbec zařazena. Již v okamžiku, kdy stavební úřad oznamoval zahájení řízení o společném povolení Předmětné stavby, byl tedy počet účastníků řízení 30 (tedy ne více jak 30).
14. **Druhým žalobním bodem žalobce napadal nezákonnost závazných stanovisek orgánů územního plánování, jakožto dotčených orgánů.** Konkrétně tedy závazného stanoviska vydaného ve smyslu § 96b stavebního zákona a jej potvrdzujícího závazného stanoviska vydaného nadřízeným dotčeným orgánem postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu.
15. Uvedený žalobní bod žalobce následně dále rozvíjel do dílčích žalobních bodů, které obsahovaly přesnější argumentaci.
16. **Pod dílčím žalobním bodem 2.1 žalobce napadal rozpor o pozemcích dotčených Předmětnou stavbou.** Žalobce v této souvislosti uvedl, že závazné stanovisko dotčeného orgánu (Městského úřadu Světlá nad Sázavou) bylo podle jeho výrokové části vydáno na podkladě projektové dokumentace pro společné povolení stavby „Skladovací hala“ z 18. 6. 2019. Pozemky, na nichž měla být „Skladovací hala“ umístěna, zde orgán územního plánování vymezil následující: XJ, XC, XL a XK (vše v k. ú. xx). V projektové dokumentaci z 18. 6. 2019 jsou však označeny i pozemky další: XM, XA, XB a XE (vše v k. ú. xx). Proč tyto pozemky v závazném stanovisku dotčeného orgánu označeny

nejsou, není z jeho odůvodnění zřejmé. V Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak uveden výčet pozemků opět jiný: XA, XB, XC, XJ, XD a XE (vše v k. ú. xx) a nejinak je tomu v případě napadeného rozhodnutí: XA, XB, XC, XD a XE (vše v k. ú. xx). Ani v odůvodnění Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou tyto změny ve výčtu pozemků, na nichž je stavební záměr umísťován, jakkoli vysvětleny.

17. **Dílčím žalobním bodem 2.2 žalobce napadal nesprávné posouzení důsledků rozdělení stavebního záměru na etapy.** Po vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu dle § 96b stavebního zákona došlo k úpravě projektové dokumentace. Verze, na základě níž rozhodoval stavební úřad a posléze i žalovaný, rozdělila záměr Stavebníka na dvě etapy, s tím, že každá z nich měla být povolována v samostatném řízení. Předmětem Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí byla 1. etapa – stavba haly včetně založení a opěrné stěny podél stávajících garáží, přípojky elektro NN, dešťové kanalizace a příjezdové zpevněné komunikace z místní komunikace v ulici Julia Fučíka. Žalobce je toho názoru, že stavební úřad v důsledku výše uvedeného neměl závazné stanovisko dotčeného orgánu vůbec využít jako podklad pro vydání Společného povolení, nýbrž měl požadovat předložení nového závazného stanoviska orgánu územního plánování. Závazné stanovisko dotčeného orgánu totiž neposuzovalo stavební záměr rozdělený na etapy. V jeho odůvodnění se tudíž objevuje argumentace o odstínění navrhovaného objektu směrem k zástavbě rodinných domů „opěrnou ozeleněnou stěnou“. Tato „opěrná ozeleněná stěna“ ovšem není součástí 1. etapy stavebního záměru, kterou stavební úřad Společným povolením umístil a povolil, ale až součástí 2. etapy.
18. **Dílčími žalobními body 2.3 a 2.4 žalobce brojí proti nezákonným závazným stanoviskům, konkrétně jde závazné stanovisko orgánu územního plánování – Městského úřadu Světlá nad Sázavou č. j. MSNS/11892/2019/ OSÚaÚP ze dne 12. 8. 2019 (vydané dle § 96b stavebního zákona), a jej potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, konkrétně závazné stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina č. j. KUJI 27809/2023 ze dne 10. 3. 2023.**
19. **Dílčím žalobním bodem 2.3 žalobce namítal nepřezkoumatelnost závazného stanoviska orgánu územního plánování vydaného podle § 96b stavebního zákona (tedy závazného stanoviska Městského úřadu Světlá nad Sázavou č. j. MSNS/11892/2019/ OSÚaÚP ze dne 12. 8. 2019).** Žalobce tvrdil, že uváděné stanovisko je nepřezkoumatelné (uvedené bylo vysloveno již rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 30 A 19/2022-155). Po zrušení dřívějšího rozhodnutí žalovaného uváděným rozsudkem zdejšího soudu měl nadřízený dotčený orgán územního plánování závazné stanovisko postupem podle § 149 odst. 8 správního řádu zrušit pro jeho nezákonnost. Tím, že Krajský úřad Kraje Vysočina v potvrzujícím závazném stanovisku kompletně nahradil úvahu podřízeného úřadu územního plánování, zbavil žalobce možnosti odvolání. Žalobce se nemohl domáhat věcného přezkumu nových úvah obsažených v potvrzujícím závazném stanovisku.
20. **Dílčím žalobním bodem 2.4 pak žalobce napadal nepřezkoumatelnost potvrzujícího závazného stanoviska krajského úřadu (tedy závazného stanoviska Krajského úřadu Kraje Vysočina č. j. KUJI 27809/2023 ze dne 10. 3. 2023).**
21. **Dle názoru žalobce zde chybí důsledné posouzení naplnění obecných závazných regulativů funkčního uspořádání území, které jsou vymezeny v obecně závazné vyhlášce**

Města Ledec nad Sázavou č. 1/97 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou (str. 3).

22. Na str. 5 potvrzujícího závazného stanoviska je bez dalšího uvedeno, že „*Regulativy uvedené v závazné části územního plánu tedy přímo v části Přípustné obsahují požadovaný druh staveb (stavby pro služby a drobnou výrobu)*“. Na základě jaké úvahy dospěl nadřízený orgán územního plánování k závěru, že stavební záměr je „stavbou pro služby“ či „stavbou pro drobnou výrobu“ však již z odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska vyčíst nelze. I tato úvaha je tudíž nepřezkoumatelná, a navíc dle názoru žalobce věcně nesprávná. Stavební záměr nelze v žádném případě klasifikovat ani jako stavbu pro služby ani jako stavbu pro drobnou výrobu.
23. Nepřezkoumatelná je rovněž ta část potvrzujícího závazného stanoviska krajského úřadu, v níž tento hodnotí soulad stavebního záměru s cíli a úkoly územního plánování. Krajský úřad zde totiž pouze zkonstatoval náležité odůvodnění závazného stanoviska dotčeného orgánu a za sebe doplnil toliko obecná konstatování, že stavební záměr „*odpovídá urbanistickým a architektonickým požadavkům*“ a že „*jednotlivé objekty záměru i záměr jako celek odpovídá charakteru stávající zástavby*“. Žalobce k tomu namítá, že závazné stanovisko dotčeného orgánu rozhodně neobsahuje náležité odůvodnění souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování. Jednak je zde jako stěžejní uveden zcela nepatřičný argument o odstínění skladovací haly od obytné zástavby „opěrnou ozeleněnou stěnou“ a jednak je zde nesprávně odkazováno na řešení cílů a úkolů územního plánování v územně plánovací dokumentaci obce. Územní plán sídelního útvaru Ledec nad Sázavou však ve skutečnosti nereflktuje prakticky žádné cíle a úkoly v celé jejich šíři definované §§ 18 a 19 stavebního zákona, a s ohledem na datum jeho pořízení tomu tak logicky ani být nemůže. Výše citovaná obecná konstatování nadřízeného orgánu územního plánování by bylo možné uvést prakticky do každého jednoho závazného stanoviska. Krajský úřad tyto své závěry nijak nerozvedl, neodůvodnil a jím zmiňovaný charakter stávající zástavby vůbec neposoudil. Potvrzující závazné stanovisko se plně přezkoumatelným způsobem nevypřádalo ani s odvolacími námitkami Žalobce.
24. Stavební záměr svou povahou jednoznačně patří do plochy se způsobem využití „území výroby, podnikatelských aktivit, technické vybavenosti“. Právě tyto plochy jsou primárně určeny pro stavby pro skladování. Orgány územního plánování neměly vůbec připustit umístění předmětného stavebního záměru v „území čistého bydlení“. Pokud tak učinily, došlo z jejich strany k nepřípustnému rozšíření ploch určených pro výrobní aktivity do plochy vyhrazené bytovým potřebám.
25. **Konečně dílčím žalobním bodem 2.5 žalobce napadal věcnou nesprávnost závěrů závazných stanovisek orgánů územního plánování.** Žalobce považuje závěry závazného stanoviska dotčeného orgánu a potvrzujícího závazného stanoviska krajského úřadu za věcně nesprávné. Umístění skladovací haly o rozměrech 15 x 30 metrů nemá v obytné zástavbě obdoby a není v souladu s očekávaným charakterem obytného území podle územně plánovací dokumentace obce. Stavební záměr dotčenou lokalitu nevhodně hmotově i výškově narušuje. Umístění záměru do stabilizovaného obytného území je nepřípustné.
26. V pořadí třetím žalobním bodem žalobce namítal chybějící popis vzdálenosti stavebního záměru od svých nemovitostí.

27. Žalobce konstatoval, že Společné povolení je v rozporu s § 13a odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť neobsahuje náležitý popis umístění Stavebního záměru na pozemku, potažmo minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. Ve výrokové části Společného povolení není vůbec uvedena vzdálenost Stavebního záměru od pozemků žalobce.
28. Ve Společném povolení je uvedena „nejkratší vzdálenost haly od společné hranice s pozemkem parc. č. XC – 2.00m“. I pokud by měl Stavební úřad na mysli tímto vyjádřit vzdálenost Stavebního záměru od pozemku Žalobce (a omylem zde označil pozemek p. č. XC v k. ú. Ledeč nad Sázavou, který je přitom ve skutečnosti pozemkem stavebním), neshoduje se uvedený údaj s obsahem projektové dokumentace záměru. Z její textové i výkresové části totiž vyplývá, že nejkratší vzdálenost haly od pozemku Žalobce se bude pohybovat pouze mezi 1.00 – 0,60m! Rovněž i z reálného průběhu pokračujících stavebních prací je zjevné, že hala bude umístěna mnohem blíže pozemku Žalobce než ve vzdálenosti 2m, uvedené ve Společném povolení. Jako příloha Společného povolení je označen „situační výkres s umístěním záměru“, na nějž se Stavební úřad odkazuje i ve výrokové části svého rozhodnutí. Tento výkres však nebyl náležitě specifikován, nebyl zde označen jeho autor ani datum jeho vyhotovení. Vzhledem k tomu, že prokazatelně došlo k úpravám projektové dokumentace Stavebního záměru, je takovéto nekonkrétní označení přílohy Společného povolení nepřipustné.
29. Nejvyšší správní soud pak svým rozsudkem ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012-29, judikoval, že „*stavební úřad je podle § 92 stavebního zákona z roku 2006 a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, povinen všem účastníkům územního řízení doručit rozhodnutí o umístění stavby i s ověřenou grafickou přílohou obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy, se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb*“. Takto ovšem Stavební úřad v projednávaném případě nepostupoval. Svým nesprávným postupem při doručování písemností vyloučil Žalobce z účasti na prvoinstančním řízení a Společné povolení, včetně jeho přílohy, mu řádně nedoručil.
30. Čtvrtým žalobním bodem žalobce namítal, že u Předmětné stavby je dán nedostatečný popis její výšky.
31. Společné povolení v rozporu s § 13a odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. neobsahuje náležitý popis prostorového řešení stavebního záměru co do jeho výšky. Ve výrokové části Společného povolení se ve vztahu k této otázce uvádí pouze to, že „max. výška stavby do hřebene 8,8 m od úrovně podlahy v 1.NP“. Jaká je výchozí výšková hladina „podlahy v 1.NP“, však již ze Společného povolení seznatelné není. Přitom s ohledem na morfologii terénu v místě Stavby (jeho svažitost a nestabilní podloží) je zcela určující, jak bude stavební záměr na dotčených pozemcích usazen (na násypu / v zářezu).
32. Nadto Žalobce uvádí, že na rozdíl od výroku Společného povolení uvádí statické posouzení Ing. Jana Mareše ČKAIT z 02/2021, které je součástí spisového materiálu vedeného ve věci, výšku haly pouze 8,2 metru. Stejný údaj pak obsahuje i Technická zpráva D.1 Ing. Jana Mareše ČKAIT ze dne 17. 2. 2021. Stavební úřad tedy zjevně „umístil“ stavební záměr v rozporu se samotnou žádostí Stavebníka, resp. v rozporu s předloženou projektovou dokumentací stavby.

33. **Pátým žalobním bodem žalobce namítal nedostatečnou kontrolu projektové dokumentace.** Textová část projektové dokumentace pro Společné povolení, autorizovaná Ing. Zdeňkem Žiškem ČKAIT, je datována 18. 6. 2019, naopak grafická část, např. koordinační situace, nese jiné datum 10/2019, popř. 01/2021. Pokud je koordinační situace jako základní grafická část projektové dokumentace ke Společnému povolení datována 01/2021, nemohly se k ní vyjádřit dotčené orgány, resp. tyto se nevyjadřovaly k finální, projednávané verzi projektové dokumentace. Stavební úřad tak v důsledku uvedeného nemohl podle § 94o odst. 1 stavebního zákona ověřit, zda je stavební záměr v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. V rozporu s § 94o odst. 2 písm. a) stavebního zákona stavební úřad ani žalovaný neověřili, zda je předložená projektová dokumentace úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu.
34. **Šestým žalobním bodem žalobce namítal chybějící povolení připojení nemovitosti k pozemní komunikaci.**
35. Uvedl, že v projektové dokumentaci Stavebního záměru se uvádí, že „dopravně bude objekt napojen na stávající místní komunikaci v ulici Julia Fučíka“ (souhrnná technická zpráva). Dle průvodní zprávy dokumentace je „Příjezdová zpevněná komunikace z místní komunikace v ulici Julia Fučíka“ součástí 1. etapy záměru Stavebníka a takto byla i zahrnuta do Společného povolení. Tato nově umísťovaná příjezdová komunikace se nachází přímo na hranici s pozemkem žalobce. Nejedná se o stávající sjezd, ale o sjezd nově budovaný. Žalobce proto namítá, že podkladem Společného povolení musí být rozhodnutí silničního správního úřadu o povolení připojení nemovitosti podle § 10 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Toliko z procesní opatrnosti pak žalobce doplňuje, že podle uvedeného ustanovení zákona se povolení silničního správního úřadu vyžaduje nejen ke zřízení nového připojení nemovitosti, ale též i k jeho úpravě.
36. **Sedmým žalobním bodem žalobce namítal neodůvodněné upuštění od ústního jednání a ohledání na místě.** Stavební úřad v oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení (č. j. MLNS/2181/2020/OVZP-OdVUP-8 ze dne 30. 3. 2021) bez dalšího uvedl, že upouští od ústního jednání, protože mu jsou dobře známy poměry staveniště. Společné povolení pak neobsahuje o důvodech upuštění od ústního jednání a ohledání na místě žádnou zmínku. Uvedený postup však měl být náležitě odůvodněn. Stavební úřad měl specifikovat, z jaké jeho úřední činnosti jsou mu poměry v dané lokalitě dobře známy.
37. **Osmý žalobní bod de facto souvisí s dílčími žalobními body 2.3 a 2.4 a v tomto žalobce namítá nedostatek posouzení závazných stanovisek orgánů územního plánování žalovaným, jakožto stavebním úřadem.**
38. Žalobce zdůraznil, že podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84, musí správní orgán, který řízení vede, podkladová závazná stanoviska posoudit. Rozhodující správní orgán je oprávněn a povinen zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení. Není-li závazné stanovisko v tomto ohledu v souladu s právními předpisy, nemůže ho

rozhodující správní orgán bez dalšího použít (ať už k vyhovění žádosti, nebo k jejímu zamítnutí). Jak již žalobce výše uvedl, závazné stanovisko dotčeného orgánu a potvrzující závazné stanovisko krajského úřadu trpí závažnými vadami, které jsou zcela zřejmé a měly být tudíž zřejmé i stavebnímu úřadu a žalovanému. Tyto správní orgány tedy vůbec neměly jako podklad pro svá rozhodnutí o žádosti Stavebníka bez dalšího přijmout nezákonná závazná stanoviska orgánů územního plánování, nýbrž měly samy vyžadovat jejich nápravu. Žalobce v této souvislosti rovněž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, č. j. 11 A 109/2013-62.

39. V pořadí devátým žalobním bodem žalobce napadal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

40. Zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí nejsou řádně vypořádány jeho odvolací námitky. Ve vztahu k odvolacím námitkám o rozporu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací obce a nezákonnosti závazného stanoviska dotčeného orgánu se žalovaný víceméně jen odkázal na část potvrzujícího závazného stanoviska krajského úřadu, kterou citoval v předcházející části napadeného rozhodnutí. Nicméně ani potvrzující závazné stanovisko krajského úřadu se s odvolacími námitkami žalobce adekvátním způsobem nevypořádalo (v podrobnostech viz výše).

41. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal námitku žalobce o rozporu stavebního záměru s cíli a úkoly územního plánování. V napadeném rozhodnutí není v této souvislosti uveden dokonce ani žádný odkaz na závazná stanoviska orgánů územního plánování. Nutno přitom podotknout, že ani takový samotný odkaz by pro řádné vypořádání odvolací námitky Žalobce nemohl být dostačující, a to jednak z důvodu, že by bylo možné za řádné vypořádání odvolacích námitek považovat až případnou reprodukci vypořádání těchto námitek v potvrzujícím závazném stanovisku, a jednak proto, že ani potvrzující závazné stanovisko krajského úřadu se s odvolací námitkou žalobce o rozporu stavebního záměru s cíli a úkoly územního plánování adekvátním způsobem nevypořádalo.

42. V napadeném rozhodnutí nebyly řádně vypořádány ani odvolací námitky žalobce o negativních vlivech stavebního záměru na okolí. V rámci odvolání proti Společnému povolení uvedl žalobce následující: *„Stavební úřad se omezil na konstatování, že záměr nevyvolá žádné negativní vlivy v okolí, aniž by tento svůj závěr jakkoliv zdůvodnil. Takovéto vyjádření bezpochyby zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z povahy a charakteru stavby je však zřejmé, že takováto stavba by okolí ovlivnila zcela zásadně. Doposud se jednalo o „slepou ulici“ spojnici ulice Julia Fučíka a Jiřího Wolkerova s vyústěním řady garáží směrem k zahrádkářské kolonii. V souvislosti s výstavbou navrhované stavby by došlo zejména k výraznému nárůstu dopravy a s tím souvisejícího hluku. V souvislosti s provozem stavby by rovněž došlo k enormnímu nárůstu dopravní obslužnosti objektu, a to nejen při výstavbě samotné (zásobování, přesun materiálu atd.). V rámci napadeného rozhodnutí byly zmíněny tonáže a hodiny určené k zásobování stavby, nicméně tyto okolnosti nebyly řešeny formou závazné podmínky povolení.“*

43. Žalovaný na tyto námitky pouze stroze uvedl, že je „nemůže posoudit“ a vytkl žalobci, že tyto neuplatnil již v řízení před prvoinstančním správním orgánem. K tomu žalobce uvádí, že předmětné námitky neuplatnil u stavebního úřadu pouze a jenom z toho důvodu, že byl v důsledku chybného postupu při doručování písemností nezákonně vyloučen z účasti na prvoinstančním správním řízení. Nadto je žalobce přesvědčen, že

citované námitky se týkají zákonnosti Společného povolení, a tudíž bylo zákonnou povinností žalovaného se těmito v plném rozsahu zabývat (§ 89 odst. 2 správního řádu).

44. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal odvolací námitky žalobce o snížení kvality a pohody bydlení a o reálné hrozbě poklesu hodnoty okolních nemovitostí. Dokonce tyto námitky v obsahu napadeného rozhodnutí vůbec nezmínil. Uvedené je ještě o to více zarážející, když druhé oddělení téhož odboru Krajského úřadu Kraje Vysočina v potvrzujícím závazném stanovisku výslovně odkázalo vypořádání předmětných odvolacích námitek právě do působnosti (zde odvolacího) stavebního úřadu.
45. **Konečně posledním, v pořadí desátým žalobním bodem, žalobce namítal, že žalovaný nedodržel závazný právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2022, č. j. 30 A 19/2022-155.** Konkrétně odkázal na odstavce č. 72 a 76 tohoto rozsudku, kde se zdejší osud vyjadřoval k nedostatečnosti závazných stanovisek orgánů územního plánování vydaných postupem podle § 96b stavebního zákona a poté postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu.

III. Vyjádření odpůrce a žalovaného

46. Odpůrce se k podanému návrhu vyjádřil ve svém podání doručeném soudu dne 29. 11. 2023, ve kterém uvedl, že s návrhem žalobce (navrhovatele) na zrušení vybraných částí Změny č. 1 ÚP města Ledec nad Sázavou nesouhlasí, a navrhl, aby byl jako nedůvodný zamítnut.
47. Odpůrce uvedl, že souhlasí s tím, že Změnu č. 1 územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou je nezbytné považovat za opatření obecné povahy. Dle jeho názoru se však tento závěr týká výlučně obecně závazné vyhlášky, již byly vymezeny závazné části územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, nikoliv procesu předcházejícímu vydání takové obecně závazné vyhlášky.
48. Dne 18. 9. 2002 bylo Zastupitelstvem města Ledec nad Sázavou schváleno zadání Změny č. 1 územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou, kdy tato změna byla navrhována z důvodu potřeby změn základního funkčního určení konkrétních lokalit. Uvádí-li žalobce, že toto schválené zadání trpělo nedostatečným odůvodněním, pak má odpůrce za to, že není možné na toto pohlížet tak, že toto zadání musí splňovat požadavky pro opatření obecné povahy ve smyslu § 188 odst. 4. stavebního zákona.
49. Nad rámec shora uvedeného pak odpůrce poukazoval na to, že není možné posuzovat tehdy přijaté opatření obecné povahy, resp. zadání změny územního plánu sídelního útvaru Ledec nad Sázavou stávajícími, resp. pozdějšími požadavky na tehdy přijaté zadání či schválenou obecně závaznou vyhlášku. Takovýto postup by způsobil nepřipustnou retroaktivitu. Tehdejší právní předpisy nebyly tak striktní stran odůvodnění příslušných správních rozhodnutí a není tedy akceptovatelný takový postup, kdy by se při přezkumu takovýchto rozhodnutí měla aplikovat stávající právní úprava, dle níž by již tato rozhodnutí nemohla obstát.
50. Žalovaný zaslal k výzvě krajského soudu správní spis, ve věci však nepodal žádné písemné vyjádření.

IV. Replika žalobce

51. Na vyjádření odpůrce reagoval žalobce replikou zaslanou krajskému soudu dne 3. 1. 2024. V této v zásadě odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 7. 2023, č. j. 140 A 1/2023-96, ve kterém došlo rovněž k přezkumu územního plánu vydaného již dříve formou obecně závazné vyhlášky s tím, že tento má být posuzován jako opatření obecné povahy. Výše uvedenou listinu krajský soud neprováděl k důkazu, neboť nastolená otázka – ke které žalobce rozsudek přikládá, je otázkou právního posouzení věci, nejde tedy o skutkovou otázku, nýbrž právní (v této platí iura novit curia).

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

52. Do řízení se do postavení tzv. osob zúčastněných na řízení přihlásily celkem 4 subjekty, jak jsou uvedeny v záhlaví tohoto rozsudku. Písemné vyjádření ve věci podala pouze osoba zúčastněná na řízení, která v řízení před správními orgány vystupovala v postavení Stavebníka.
53. Stavebník k věci uvedl, že návrh na zrušení části Územního plánu města Ledec nad Sázavou, ve znění jeho Změny č. 1, i žaloba proti rozhodnutí žalovaného jsou nedůvodnými.
54. Ve vztahu k návrhu uvedl, že sám žalobce v žalobě přiznává, že obsah Změny č. 1 ÚP podává poměrně ucelený celek, na kterém jsou vystavěny závěry dotčených orgánů (se kterými nesouhlasí). Není tak možné konstatovat, že Změna č. 1 ÚP je nepřezkoumatelná.
55. V případě žaloby proti rozhodnutí Stavebník uvedl, že například žalobní námitka č. 2.2 (jak je specifikována výše) je nedůvodná, neboť rozdělení záměru na etapy není způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce. Obdobné tvrzení Stavebník uvedl k žalobním námitkám č. 3 a 4.
56. Závazná stanoviska dotčeného orgánu a jemu nadřízeného dotčeného orgánu jsou již v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu a jsou zákonná a přezkoumatelná.
57. Stavebník zdůraznil, že první etapa realizace záměru již dospěla do fáze kolaudace a nijak konkrétně /ani svým usazením) neohrožuje žalobce a jeho nemovitosti. V podrobnostech Stavebník spíše opakoval či odkazoval na závěry v žalobou napadeném rozhodnutí. Dle jeho názoru je v pořádku projektová dokumentace, závazná stanoviska, Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalobou napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

58. Krajský soud uvádí, že věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně v žalobě, odpůrce i žalovaný postupem konkludentně postupem dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
59. Pro krátké skutkové shrnutí krajský soud uvádí, že Městský úřad Ledec nad Sázavou, odbor výstavby a životního prostředí, oddělení výstavby a územního plánování, vydal pro stavební záměr Společné povolení. Odvolání žalobce proti Společnému povolení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 17. 12. 2021, č. j. KUJI 111448/2021 a Společné povolení bylo potvrzeno. Uváděné rozhodnutí žalovaného bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2022, č. j. 30 A 19/2022-155.

Současně byla tímto rozsudkem konstatována nepřezkoumatelnost podkladových závazných stanovisek orgánů územního plánování. Po vydání nového potvrzujícího závazného stanoviska orgánu územního plánování - Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, rozhodl žalovaný o odvolání žalobce proti Společnému povolení znovu, tentokrát žalobou napadeným rozhodnutím. Odvolání žalobce bylo znovu zamítnuto a Společné povolení potvrzeno.

Incidenční přezkum části opatření obecné povahy

60. Krajský soud předně předesílá, že společně s žalobou proti rozhodnutí žalovaného došlo i k napadení částí Změny č. 1 Územního plánu sídelního útvaru Ledeč nad Sázavou, schválené dne 11. 12. 2002 usnesením zastupitelstva města Ledeč nad Sázavou č. 2a.2002/7ZM-s (jde o výše specifikované části 22 a 7). Výše uváděná Změna č. 1 ÚP byla přijatou formou obecně závazné vyhlášky zastupitelstva odpůrce – uvedená skutečnost je mezi stranami nesporná.
61. Odpůrce ve svém vyjádření však dodává, že dle jeho názoru by se na takto vydaný akt (obecně závaznou vyhlášku) neměla vztahovat pravidla pro přezkum opatření obecné povahy (jakožto institutu, který se do naší právní úpravy dostal později). Žalobce s odkazem na § 188 odst. 4 stavebního zákona je naopak přesvědčen, že i takto dříve vydané územní regulace je nutné přezkoumávat jako opatření obecné povahy. Ke své replice žalobce dokonce přiložil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 7. 2023, č. j. 140 A 1/2023-96, kde bylo postupováno právě tak, jak žalobce požaduje.
62. Krajský osud v této souvislosti zdůrazňuje, že Územní plán sídelního útvaru Ledeč nad Sázavou byl schválen dne 20. 11. 1996. Jeho závazná část byla vymezena obecně závaznou vyhláškou Města Ledeč nad Sázavou č. 1/97 ze dne 13. 1. 1997 (s účinností od 29. 1. 1997). Změna č. 1 ÚP pak byla vydána dne 11. 12. 2002. Na oba tyto územně plánovací dokumenty, pořízené ještě za platnosti stavebního zákona č. 50/1976 Sb., je tak třeba, v souladu s výše citovaným ustanovením § 188 odst. 4 rozhodné právní úpravy ve stavebním zákoně, materiálně nahlížet jako na opatření obecné povahy
63. Krajský soud v této souvislosti dále uvádí, že relativně samostatnou kapitolou se tedy stal přezkum tzv. starých územních plánů a stavebních uzávěr vydaných za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon (zrušen s účinností ke dni 1. 7. 2007). Z tohoto přístupu se stalo posuzování tzv. starých územních plánů obcí a krajů, jejichž závazná část byla vydána formou obecně závazné vyhlášky jako právního předpisu obce vydávaného v její samostatné působnosti (čl. 104 odst. 3 Ústavy). V případě stavebních uzávěr se jednalo nejprve o obecně závazné vyhlášky obcí v přenesené působnosti, od 1. 1. 2001 pak nařízení rady obce. Právě zde byla od samého počátku existence institutu přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy řešena otázka, zda jsou tyto územní plány obcí a stavební uzávěry v tomto režimu přezkoumatelné (viz k tomu podrobně VEDRAL, J. Opatření obecné povahy. Správní právo, č. 6, 2007, s. 356 a násl.). Judikatura nejprve vyšla z materiálního pojetí „starých“ územních plánů jako opatření obecné povahy (viz výše) a vyhlášení jejich závazné části obecně závaznou vyhláškou považovala za pouhou záležitost publikace, nikoliv zdroj jejich závaznosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74). Tento právní názor byl posléze překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2007, č. j. 3 Ao 1/2007-44, které se přiklonilo spíše k formálnímu pojetí „starých“ územních plánů, což

neznamenalo nic jiného než jejich vyloučení z přezkumu podle § 101a s. ř. s. a násl., neboť jejich závazné části byly vyhlášeny formou obecně závazné vyhlášky, tedy obecně závazného právního předpisu. Do věci také vstoupil zákonodárce, který novelizoval § 188 odst. 4 stavebního zákona tak, že s účinností od 3. 6. 2008 platí, že před 1. lednem 2007 vydané „obecně závazné vyhlášky, jimiž byla vymezena závazná část územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, se pro účely tohoto zákona považují za opatření obecné povahy“. K problému se vyjádřil též Ústavní soud svým nálesem ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, kterým zrušil posledně citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. V tomto klíčovém nálezu Ústavní soud dovodil, že *„uvedenému materiálnímu chápání opatření obecné povahy ve prospěch stěžovatelů je třeba dát přednost také s ohledem na konstantní judikaturu Ústavního soudu, dle níž, nabízí-li se dvojí možný výklad veřejnoprávní normy, je třeba v intencích zásad spravedlivého procesu volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu in dubio pro libertate plynoucí přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny). Tímto přístupem Ústavní soud mimo jiné respektuje i doktrínu materiálního právního státu, na kterou se ve své judikatuře opakovaně odvolává.“* Tento závěr byl potvrzen i v následné judikatuře Ústavního soudu (viz zejm. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2008, Pl. ÚS 22/08). Je zřejmé, že finální přednost materiální pojetí dostalo právě z důvodu větší koherence s principy spravedlivého procesu a vůbec zachování samotného práva na soudní přezkum takových správních aktů, které nějakým způsobem zasahují do ústavně zaručených základních práv a svobod adresátů veřejné správy. Naopak tam, kde takový zásah do právní sféry jednotlivců dovodit nelze, anebo jednotlivci přísluší proti takovému aktu jiná právní ochrana (podle jeho formálního vyjádření), není zřejmě materiální nazírání nijak opodstatněné.

64. Specifickou formu dotčení představuje případ, kdy na základě opatření obecné povahy je vydáno rozhodnutí, jeho adresát napadne toto rozhodnutí žalobou a společně s ní podává též návrh na zrušení podkladového opatření obecné povahy (tzv. incidenční přezkum). Zde, byť to zákon neříká výslovně, se dotčení na právech předpokládá. Dochází k němu zprostředkovaně, vydaným správním rozhodnutím, jež ukládá navrhovateli povinnost nebo zakládá (jinému) právo. Ve vztahu k tomuto rozhodnutí se také zkoumá, a není tedy potřeba zvlášť uvádět, v čem mělo spočívat dotčení samotným opatřením obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 AOs 3/2013-33, bod 22).
65. Ne každé rozhodnutí má ale k opatření obecné povahy dostatečně úzkou vazbu na to, aby mohlo založit incidenční přezkum. Nejvyšší správní soud tak např. pro oblast stavebního práva v rozsudku 1 As 115/2016-23 uvedl, že: *„Lze návrh na zrušení územně plánovací dokumentace nebo její části podat společně se žalobou nebo jiným návrhem proti územnímu rozhodnutí, stavebnímu povolení, povolení změny stavby před dokončením, dodatečnému povolení stavby, případně dalším rozhodnutím, pro jejichž vydání je rozhodným hlediskem soulad posuzovaného záměru s územně plánovací dokumentací a ta je proto podkladem k jejich vydání. Spolu s žalobou proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona však takový návrh učinit nelze“*. Nutno také dodat, že podmínkou incidenčního přezkumu je, že samo napadené správní rozhodnutí je způsobilé k soudnímu přezkumu, tedy že jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 9 A 162/2017-76).

66. Všechny výše uvedené předpoklady jsou v nyní projednávané věci splněny a žalobce se efektivně může domáhat zrušení části Změny č. 1 ÚP města Ledec nad Sázavou postupem dle § 101a s. ř. s., tedy formou tzv. incidenčního přezkumu odvíjejícího se od té skutečnosti, že došlo k podání žaloby proti rozhodnutí (Společné povolení), která má v tomto opatření obecné povahy (materiálně vzato) svůj původ.
67. Pro to, aby však došlo ke zrušení regulativů pro plochy (území) tzv. čistého bydlení, žalobce nenabízí žádnou žalobní argumentaci. V žalobě „pouze“ uvádí, že: *„Změna č. 1 ÚP, ani její dokladová část, však neobsahují vůbec žádné odůvodnění žalobcem výše specifikovaných částí této územně plánovací dokumentace. Pro adresáty tohoto opatření obecné povahy je tudíž důvod přijetí (změny) předmětných regulativů absolutně nečitelný. Z obsahu zadání Změny č. 1 ÚP, schváleného dne 18. 9. 2002 usnesením Zastupitelstva Města Ledec nad Sázavou č. 4.2002/42ZM-s, je patrné, že důvodem pro pořízení Změny č. 1 ÚP byla především potřeba změny základního funkčního určení konkrétních lokalit (vymezení nových ploch pro funkci obytnou, občanskou vybavenost, výrobní aktivity a technickou vybavenost). Nutno přitom podotknout, že pozemky dotčené nyní projednávaným Stavebním záměrem nespádají do žádné lokality, jejíž základní funkční určení bylo Změnou č. 1 ÚP změněno (jak jednoznačně vyplývá z hlavního výkresu Změny č. 1 ÚP). O požadavku na změnu závazných regulativů využití stávajících ploch se zadání Změny č. 1 ÚP vůbec nezmiňuje a ani z tohoto dokumentu tudíž nelze vyčíst, proč k této změně pořizovatel přistoupil.“*
68. Krajský soud na tomto místě uvádí, že obsah žalobcových tvrzení spíše evokuje skutečnost, že dle jeho názoru absentuje odůvodnění důvodů pro přijetí Změny č. 1 ÚP, respektive konkrétních regulativů v ploše „území čistého bydlení“, když pozemky, na kterých je umísťován předmětný záměr v případě přijímání Změny č. 1 ÚP nebyly zařazovány do nových ploch.
69. Rozhodnutí o tom, že dojde k pořízení územního plánu (dříve vydání obecně závazné vyhlášky) či jeho změny je však politickým rozhodnutím náležejícím do diskrece zastupitelstva té které obce - jakožto subjektu nadaného samosprávou. Krajský soud není oprávněn posuzovat důvody vedoucí obec, jakožto samosprávný celek, k pořízení územního plánu (obecně závazné vyhlášky) či jeho změny. Do pravomoci soudu náleží přezkum zákonnosti vymezení té které funkční plochy či té které regulace. V tomto ohledu však žalobce nenabízí žádnou právní argumentaci vedoucí k závěru, že by regulativy v plochách tzv. území čistého bydlení měly být vymezeny nezákonně.
70. Nehledě na její odůvodnění je totiž z jazykového výkladu zřejmé, že odpůrce zamýšlel vymežit plochy území čistého bydlení, ve kterých je přípustné umísťovat stavby pro rodinné bydlení, pro obchod, veřejné stravování, služby a drobnou výrobu, veřejná zeleň, stavby technické infrastruktury, stavby pro kulturu, ubytování, individuální rekreaci, zdravotnictví a sociální péči, sport.
71. Logicky na druhou stranu není možné v takových plochách (plochách určených výhradě k bydlení) umísťovat stavby narušující funkci bydlení, objekty výrobní a skladovací, které by rušily nad přípustnou mez stanovenou příslušnými předpisy a normami bytovou zástavbu nebo zasahovaly svým ochranným pásmem do vymezeného prostoru této funkce.
72. Žalobce nesporně, že pozemky, na nichž má být Předmětná stavba umístěna, mají být zařazeny do jiných funkčních ploch – on sám v daném místě žije. Problém tak není ve vymezení funkční plochy či tam stanovených regulativech (taková tvrzení žalobce

nenabízí), ale v jejich výkladu – stran přípustnosti – umístění do dané plochy záměru, který je nyní přezkoumáván. Klíčovou otázkou pro posouzení nyní projednávané věci tak je, zda se dotčené orgány územního plánování vypořádaly náležitě s výkladem výše uvedené regulace a logickými a jasnými důvody a argumentací dospěly k závěru, proč může ve výše uvedené ploše dojít k umístění Předmětné stavby.

73. Vymezení plochy území čistého bydlení a tam stanovených regulativů není nepřezkoumatelné – je logické samo o sobě s ohledem na to, co má být v daném území realizováno – přípustné a nepřípustné regulativy jsou dány a je následně odpovědností dotčených orgánů, potažmo stavebních úřadů, s těmito regulativy pracovat ve smyslu a s ohledem na plochu, do které spadají.
74. Krajský soud tak neshledal důvodným návrh na zrušení částí Změny č. 1 Územního plánu obce Ledec nad Sázavou, jak jsou specifikovány shora. Žalobce za tímto účelem krajskému soudu nenabídl relevantní žalobní tvrzení, a proto krajský soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
75. Spíše pro doplnění krajský soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že návrhový petit v části, kde je žádáno zrušení části opatření obecné povahy, míří do průvodní zprávy, která je, respektive byla podkladem pro přijetí změny územního plánu formou obecně závazné vyhlášky (v souladu s tehdejší právní úpravou). Materiálně vzato však krajský soud na takový návrh pohlížel jako na návrh na zrušení příslušné části obecně závazné vyhlášky (na kterou bylo nadto nahlíženo jako na opatření obecné povahy). Mezi stranami řízení je nesporné – a plyne to i z obsahu spisu – že text, který je nyní žalován žalobcem v průvodních zprávách pro Změnu č. 1 ÚP, je totožný s tím, který byl nakonec schválen zastupitelstvem odpůrce formou obecně závazné vyhlášky jako Změna č. 1 ÚP. Proto návrh žalobce v této části krajský soud neodmítl [průvodní zpráva není způsobilá přezkumu před správními soudy, k tomu srov. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale rozhodoval meritorně.

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu

76. **Prvním žalobním bodem** žalobce napadal chybný postup správního orgánu I. stupně, který dle jeho názoru neměl doručovat veřejnou vyhláškou, neboť nešlo o řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 správního řádu.
77. K nyní uváděnému žalobnímu se krajský soud již vyjadřoval, a to ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 30 A 19/2022-155. V současné chvíli není nic, čeho by na svých již dříve vyslovených závěrech chtěl měnit. Pro úplnost tedy krajský soud uvádí následující.
78. Dle § 144 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky. Dle jeho odst. 2 účastníky v řízení s velkým počtem účastníků lze o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce; lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce. Dle odst. 6 stejné normy v řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.

79. Posuzované správní řízení je společným územním a stavebním řízením dle § 94j až 94p stavebního zákona.
80. Dle § 94k stavebního zákona účastníkem společného územního a stavebního řízení je a) stavebník, b) obec, na jejímž území má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, c) vlastník stavby, na které má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má ke stavbě jiné věcné právo, není-li sám stavebníkem, d) vlastník pozemku, na kterém má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku, e) osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.
81. Dle § 94m odst. 2 stavebního zákona oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení a další úkony v řízení se doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků. V případě řízení s velkým počtem účastníků stavební úřad doručuje oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení účastníkům řízení podle § 94k písm. a) až d) a dotčeným orgánům jednotlivě; účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci podle § 94k písm. a), c) a d). U stavebních záměrů zasahujících do území několika obcí se v řízení s velkým počtem účastníků oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují vždy veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 3 správního řádu; jednotlivě se doručuje dotčeným orgánům a účastníkům řízení podle § 94k písm. a) až d). Účastníci řízení podle § 94k písm. e) se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech v řízení doručovaných veřejnou vyhláškou identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru.
82. Okruh účastníků posuzovaného řízení byl vymezen shodně stavebním úřadem i žalovaným. Na str. 3 Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezil stavební úřad jako účastníky stavebníka a vlastníky pozemků, na nichž má být Stavba haly realizována (účastníci dle § 27 odst. 1 správního řádu). Na str. 4 pak navíc vymezil účastníky řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona a to jmenovitě vlastníky veřejné technické infrastruktury a správce vodních toků (tyto účastníky řízení označuje žalobce v žalobě jako „správce sítí“) a dále osoby, jejichž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno, ty identifikoval označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru. Shodné vymezení účastníků řízení pak plyne rovněž z obsahu str. 9 napadeného rozhodnutí.
83. Žalobce vytýká správním orgánům ohledně vymezení okruhu účastníků řízení to, že dle jeho názoru nelze za účastníky dle § 94k stavebního zákona považovat správce sítí nebo dotčené orgány. Respektive konkrétně žalobce považuje za chybné vymezení účastníka - společnost Vodovody a kanalizace Havlíčkův Brod a. s. Ve vyjádření této společnosti č. j. VAK/Jn/2023/0398 ze dne 16. 3. 2023 je totiž uvedeno, že stavební záměr by se vůbec neměl dotknout inženýrských sítí v jejím majetku.
84. Předně nutno konstatovat, že pokud jde o dotčené orgány, ty správní orgány za účastníky řízení nepovažovaly (žalobce uvedené ostatně v nynější žalobě už ani netvrdí). Jako s účastníky řízení dle § 94k písm. e) však jednaly s vlastníky veřejné technické infrastruktury a správcem vodních toků jako s osobami, jejichž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na

nich může být společným povolením přímo dotčeno. Takový postup považuje krajský soud za zcela souladný se shora citovaným ustanovením § 94k písm. e) stavebního zákona. Těmto osobám (viz str. 4 prvoinstančního rozhodnutí a jeho rozdělovník na str. 5 a str. 9 napadeného rozhodnutí) postavení účastníka daného řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona bezpochyby náleží. Nehledě na vyjádření společnosti Vodovody a kanalizace Havlíčkův Brod a. s. je tato účastníkem správního řízení s ohledem na potencialitu dotčení svých práv (jak je uvedeno výše). Žalobce není oprávněn zpochybňovat či hodnotit postavení jednotlivých účastníků správního řízení.

85. Základním kritériem pro stanovení, zda to které správní řízení je řízením s velkým počtem účastníků, je počet účastníků; za řízení s velkým počtem účastníků se považuje řízení s více než 30 účastníky. Do tohoto počtu se započítávají všichni účastníci, tedy jak hlavní, tak i vedlejší. A to bez ohledu na to, že některým z nich je třeba i v případě řízení s velkým počtem účastníků doručovat jednotlivě. Není nejmenší důvod, proč některé z účastníků řízení z tohoto počtu vylučovat, jak míní žalobce (aniž by ovšem sám pro takový postup snesl nějaký argument).
86. Krajský soud provedl kontrolu, a to i nahlédnutím do katastru nemovitostí, coby veřejně přístupného registru, a konstatuje, že odpovídají postupu podle § 144 správního řádu. Krajský soud dospěl k závěru, že počet účastníků v daném řízení je 32. Jedná se tedy o řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 správního řádu.
87. Stavební úřad tedy postupoval v souladu se zákonem (viz shora), pokud Oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení a další písemnosti doručoval formou veřejné vyhlášky v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu a § 94m odst. 2 stavebního zákona.
88. Podstatou **druhého žalobního bodu** je napadání závazných stanovisek – závazného stanoviska vydaného orgánem územního plánování dle § 96b stavebního zákona a jej potvrdujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu.
89. S tímto žalobním bodem velmi úzce souvisejí i osmý žalobní bod a desátý žalobní bod. To vše s ohledem na skutečnost, že v nyní posuzované věci již bylo jednou zdejším krajským soudem rozhodováno, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 8. 11. 2022, č. j. 30 A 19/2022-155. Tímto rozsudkem bylo dřívější rozhodnutí žalovaného, které rovněž potvrzovalo Společné povolení, zrušeno a žalovanému byla věc vrácena k dalšímu řízení. Důvodem byla skutečnost, že závazná stanoviska – již výše specifikovaná – jsou nepřezkoumatelná.
90. Krajský soud připomíná, že k námitce účastníka (žalobce) je k přezkumu závazných stanovisek povolán z titulu díkce § 75 odst. 2 s. ř. s.
91. Krajský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 19/2022 dospěl k závěru, že závazné stanovisko vydané podle § 96b stavebního zákona jej tehdy potvrzující závazné stanovisko jsou nepřezkoumatelná, neboť neobsahovala odůvodnění, proč že je Stavba haly v souladu s územně plánovací dokumentací, konkrétně s Územním plánem sídelního útvaru Ledec nad Sázavou, ve znění jeho Změny č. 1. Krajský soud tehdy vyslovil souhlas s jejich názorem, že s ohledem na znění regulativů vymezených tímto územním plánem pro funkční plochu „Území čistého bydlení“ je obecně přípustné v této funkční ploše Stavbu haly coby skladovací halu umístit. Ovšem to jenom za

předpokladu, že nebude nad přípustnou mez stanovenou příslušnými předpisy a normami rušit bytovou zástavbu nebo zasahovat ochranným pásmem do vymezeného prostoru této funkce.

92. Je pravdou, že tato podmínka stanovená Územním plánem sídelního útvaru Ledec nad Sázavou je poměrně obecná a neurčitá, ale územní plán ji obsahuje. O to větší nároky klade tato formulace uvedené podmínky na orgány územního plánování při vypracování závazného stanoviska ve smyslu § 96b stavebního zákona. Ty tak musí odůvodnit, co považují za onu „přípustnou mez stanovenou příslušnými předpisy a normami“ a proč posuzovaný stavební záměr nad tuto mez dotčenou bytovou zástavbu ruší či naopak neruší. Nic takového se ovšem z obsahu závazného stanoviska vydaného podle § 96b stavebního zákona ani z obsahu jej tehdy potvrzujícího závazného stanoviska jejich čtenář nedozvěděl. Rovněž tak nebylo v tehdejší přezkumném závazném stanovisku nikterak reagováno na konkrétní odvolací námitky žalobce související s danou problematikou. Krajský soud tak tehdy zavázal žalovaného svým závazným právním názorem, a totiž, že v dalším řízení si bude muset žalovaný coby odvolací orgán znovu vyžádat ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska podle § 96b stavebního zákona. Ten pak posoudí, zda bude vady závazného stanoviska vydaného dle § 96b stavebního zákona schopen sám napravit či nikoliv. Od toho se bude odvíjet jak jeho další procesní postup, tak následně procesní postup žalovaného.
93. Nadřízený dotčený orgán v oblasti územního plánování znovu postupoval v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu a závazné stanovisko vydané dle § 96b stavebního zákona opětovně potvrdil. Tento postup zákon předvídá, na rozdíl od postupu, kterého se dovolává žalobce – ten nárokoval zrušení závazného stanoviska vydaného podle § 96b stavebního zákona nadřízeným dotčeným orgánem dle § 149 odst. 8 správního řádu (k tomu srov. **dílčí žalobní bod 2.3** žaloby) – tento postup je však přijatelný pouze v přezkumném řízení a nikoli v integrální části řízení odvolacího – k tomu srov. a contrario § 149 odst. 7 správního řádu. Nadřízený dotčený orgán tak mohl závěry závazného stanoviska vydaného ve smysl § 96b stavebního zákona dotčeným orgánem buďto potvrdit nebo změnit. Tyto závěry byly potvrzeny, avšak „novým“ závazným stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu s ohledem na kasační rozhodnutí zdejšího soudu, jak je uvedeno výše.
94. **Dílčím žalobním bodem 2.4** žalobce napadal (opětovně) nepřezkoumatelnost závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu, tedy závazného stanoviska Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 10. 3. 2023, č. j. KUJI 27809/2023.
95. Krajský soud veden svými závěry vyslovenými v jeho dřívějším kasačním rozsudku nyní k problematice uvedeného závazného stanoviska uvádí, že nadřízený dotčený orgán dostal požadavkům vysloveným zdejším krajským soudem a jeho „nové“ potvrzující závazné stanovisko ob stojí (s ohledem na další a níže uvedené závěry krajského soudu je nedůvodným rovněž **žalobní bod č. 10**).
96. V závazném stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu ze dne 10. 3. 2023, č. j. KUJI 27809/2023 (dále také jen „Potvrzující závazné stanovisko“), je uvedeno, že došlo k posouzení záměru s politikou územního rozvoje a Zásadami územního rozvoje Kraje Vysočina (k tomu srov. str. 5 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí, jehož součástí je i ono

závazné stanovisko, respektive celý jeho obsah). Posouzení souladu záměru Stavby s touto územně plánovací dokumentací však není sporné. Následně byl záměr Stavby posouzen s Územním plánem sídelního útvaru Leděč nad Sázavou ve znění Změny č. 1 s nabytím účinnosti Změny dne 11. 12. 2002. Záměr Stavby se nachází, respektive má být situován na pozemcích parc. č. XJ, XN, XO, XL, XK a XM, XA, XB a XE vše v k. ú. xx. Tyto pozemky jsou dle Změny č. 1 ÚP řazeny do ploch s rozdílným způsobem využití, konkrétně jde o plochy: Území výroby, podnikatelských aktivit, technické vybavenosti (urbanizované území), dále do území Trvalé travní porosty (neurbanizované území) a konečně do Území čistého bydlení (urbanizované území).

97. O možnost umístění částí záměru do ploch Území výroby, podnikatelských aktivit, technické vybavenosti a do ploch Trvalé travní porosty není mezi stranami řízení sporu. Zde má být umístěna dopravní a technická infrastruktura související se Stavbou skladovací haly. Jedná se o zpevněnou příjezdovou komunikaci zajišťující přístup a dopravní napojení na stávající místní komunikaci a jednotlivé inženýrské sítě – k tomu více srov. str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí.

98. Problematickým je umístění hlavní části Stavby – samotná skladovací haly do území, respektive plochy označené jako Území čistého bydlení. Zde byly Změnou č. 1 stanoveny tyto regulativy využívání plochy:

„Přípustné: stavby pro rodinné bydlení, pro obchod, veřejné stravování, služby a drobnou výrobu, veřejná zeleň, stavby technické infrastruktury, stavby pro kulturu, ubytování, individuální rekreaci, zdravotnictví a sociální péči, sport.

Nepřípustné: stavby narušující funkci bydlení, objekty výrobní a skladovací, které by rušily nad přípustnou mez stanovenou příslušnými předpisy a normami bytovou zástavbu nebo zasahovaly svým ochranným pásmem do vymezeného prostoru této funkce.“

99. Regulativy uvedené v závazné části Územního plánu Leděč nad Sázavou ve znění jeho Změny č. 1 tedy přímo v části Přípustné využití obsahují požadovaný druh staveb (stavby pro služby a drobnou výrobu), současně však pro tyto stavby stanovují v části Nepřípustné věcnou podmínku. Lze tedy uvažovat o těchto stavbách jako o stavbách v dané ploše s rozdílným způsobem využití podmíněně přípustným. Je tedy nezbytné zaměřit se na onu věcnou podmínku, jejíž splnění je pro možnost umístění Stavby v ploše klíčové. Předmětná stavba tak nesmí narušit funkci bydlení nad mez stanovenou příslušnými právními předpisy a normami nebo zasahovat svým ochranným pásmem do vymezeného prostoru této funkce.

100. Nadřízený dotčený orgán se výše uvedeným velmi podrobně a v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu zabýval - k tomu srov. zejména str. 7 – 9 žalobou napadeného rozhodnutí, které kopíruje obsah Potvrzujícího závazného stanoviska. Nadřízený dotčený orgán nejprve definoval pojem „mez stanovená příslušnými předpisy a normami“. Uvedl, že územní plán podrobnější návod na výklad nedává, je tedy potřeba vycházet z hodnot stanovených platnou legislativou na úseku ochrany veřejného zdraví (zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně zdraví, ve znění pozdějších předpisů). Dále v této souvislosti nadřízený dotčený orgán vycházel z akustické studie, která byla vyhotovena v červenci 2019 a byla součástí dokumentace k záměru Stavby. Tato posuzovala provoz daného záměru, a to včetně hlediska šíření hluku z provozu výrobního areálu do okolního venkovního prostoru. Závěrem studie bylo dodržení hygienického limitu hluku, uvedené bylo ostatně i potvrzeno závazným stanoviskem Krajské hygienické

stanice, č. j. KHSV/06517/2021/HB/HP/Mal (v tomto bylo uvedeno, že předmětný záměr je přípustný zejména z hlediska nepříznivých účinků hluku a vibrací). Nadřízený dotčený orgán dále hodnotil možný vliv na okolní zástavbu zplodinami, tuto hrozbu rovněž hodnotil negativně. To s ohledem na skutečnost, že činnost, se kterou se počítá v Předmětné stavbě, tedy činnost skladování plechu a hutního materiálu, nenaplní definici stacionárního zdroje uvedenou pod § 2 písm. e) zákona č. 201/2012 b., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů.

101. Nadřízený dotčený orgán se zabýval rovněž dopravním napojením Předmětné stavby s tím, že toto bude zajištěno z jižní strany přes sousední průmyslový areál z ulice Koželská, přičemž stávající dopravní napojení přes sousední průmyslový areál z ulice J. Fučíka nebude pro nákladní dopravu využíváno. Nadřízený dotčený orgán hodnotil i vliv dopravy související s provozem záměru a velmi konkrétně rozebral možnou zátěž působící na okolí a okolní zástavbu. V neposlední řadě konstatoval, že v otázkách ochranných pásem zasahujících do vymezeného prostoru příslušné funkce je prokazování souladu záměru s Územním plánem Ledeč nad Sázavou ve znění jeho Změny č. 1 bezpředmětné, neboť záměr žádná ochranná pásma nemá.
102. Krajský soud na tomto místě konstatuje, že výše uvedeným úvahám nemá čeho vytknout. Nadřízený dotčený orgán (jehož hodnocení převzal žalovaný) se zabýval tím, co mu krajský soud ve svém původním kasačním rozhodnutí uložil. Byly velmi konkrétně rozebrány a definovány regulativy spadající do plochy Území čistého bydlení a tyto byly konkrétně posuzovány optikou posuzovaného záměru a jeho možných dopadů do území.
103. Stejně tak je nutné podotknout, že v případě přezkumu závazných stanoviskem ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. není krajský soud povolán k přezkumu jejich věcné správnosti, ale k přezkumu toho, zda byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti ve smyslu § 3 správního řádu a tyto obsahují logické a konzistentní, konkrétní a hlavně úplné úvahy o tom, zda je záměr přípustný či nikoli – to vše při zohlednění požadavků daných dikcí § 96b odst. 3 stavebního zákona. Krajský soud je povolán k přezkumu zákonnosti a nikoli věcné správnosti – **dílčí žalobní bod žalobce č. 2.5** je tak zcela nedůvodným.
104. Krajský soud dospívá k závěru o nedůvodnosti **žalobního bodu č. 8**. Je pravdou, že žalovaný žádným způsobem sám nehodnotil soulad záměru s územně plánovací dokumentací a pouze odkázal na závazné stanovisko – k čemuž ho opravňuje zákon ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Krajský soud se ovšem domnívá – v obecné rovině – že i žalovaný, jakožto stavební úřad, je povolán k možnosti vést dialog s dotčeným orgánem a v případě, že mu jeho posouzení vtělené do závazného stanoviska dle § 149 správního řádu, přijde neúplné či nedostatečné, vyzvat ho k nápravě. V opačném případě je totiž zatíženo vadou nezákonnosti (potažmo nepřezkoumatelnosti) rozhodnutí stavebního úřadu (s ohledem na dikci § 75 odst. 2 s. ř. s.). Tomuto závěru svědčí i vývoj právní úpravy. Dle právní úpravy platné a účinné do 31. 12. 2017 se otázkou souladnosti záměru s územně plánovací dokumentací zabývaly samy stavební úřady. Následně byla přijata poměrně velká novela stavebního zákona a s účinností od 1. 1. 2018 jsou ve smyslu § 96b stavebního zákona vydávána závazná stanoviska dotčenými orgány. Právní úprava však opětovně doznává změny, a to v souvislosti s novým stavebním zákonem, konkrétně tedy zákonem č. 283/2021 Sb., dle kterého budou opětovně soulad s územně plánovací dokumentací posuzovat stavební úřady.

105. V nyní posuzované věci ale pro ingerenci stavebního úřadu, jak ji popisuje krajský soud výše, nebyl prostor, neboť Potvrzující závazné stanovisko je samo o sobě vyčerpávající a reagující i na námitky žalobce. Nadto je nyní již vedeno (obsahově) závěry krajského soudu vyslovenými v jeho dřívějším kasačním rozhodnutí.
106. V neposlední řadě - stran žalobního bodu č. 2 - zbývá krajskému soudu vypořádat dvě jeho dílčí žalobní námitky.
107. **Dílčím žalobním bodem 2.1** žalobce napadal skutečnost, že jsou v různých dokumentech různě vymezeny pozemky, na kterých se má Předmětná stavba nacházet. Potvrzující závazné stanovisko vymezuje pozemky, na kterých má být umístěn záměr jako celek a mezi tyto řadí pozemky parc. č. XJ, XN, XO, XL, XK a XM, XA, XB a XE vše v k ú. xx. Jak jsou vymezeny pozemky v závazném stanovisku dotčeného orgánu vydaném ve smyslu § 96b stavebního zákona tak není rozhodné, neboť v závazném stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu (ze kterého je i většinově vycházeno) je vymezení kompletní. Skutečnost, že ve Společném povolení nejsou uvedeny pozemky všechny, stejně jako v případě žalobou napadeného rozhodnutí, souvisí s tím, že realizace záměru byla nakonec etapizována. Stavebník se rozhodl výstavbu rozdělit do etap, a proto logicky nyní žádal o společné povolení pouze ve vztahu k té části Stavby, kterou hodlá realizovat.
108. Na to logicky navazuje i vypořádání **dílčího žalobního bodu 2.2**, kde žalobce brojí právě proti oné etapizaci výstavby záměru. Tímto rozdělení, respektive etapizací realizace záměru Stavebníka nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce ve smyslu § 2 s. ř. s. Závazná stanoviska vydaná ve smyslu § 96b stavebního zákona a § 149 odst. 7 správního řádu posuzují soulad záměru ve vztahu ke všem pozemkům, jak jsou vymezeny shora. Skutečnost, že bude Stavba realizována v etapách tak již nemůže mít na žalobce vliv. Je věcí Stavebníka, jakým způsobem k realizaci přistoupí (mimo jiné třeba i s ohledem na jeho možnosti financování atd.).
109. **V pořadí třetím žalobním bodem** žalobce namítal chybějící popis vzdálenosti stavebního záměru od svých nemovitostí.
110. Žalobce konstatoval, že Společné povolení je v rozporu s § 13a odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť neobsahuje náležitý popis umístění Stavebního záměru na pozemku, potažmo minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. Ve výrokové části Společného povolení není vůbec uvedena vzdálenost Stavebního záměru od pozemků žalobce.
111. Krajský soud na tomto místě konstatuje, že s uvedenou žalobní námitkou se vypořádal již ve svém rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 30 A 19/2022-155, a na tam uvedených závěrech nemá v zásadě čeho měnit.
112. Z výroku rozhodnutí stavebního úřadu lze zjistit, že obsahuje část „umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb“. V ní je pak specifikováno, na kterých pozemcích bude záměr umístěn a rovněž odstupové vzdálenosti od společných hranic s různými pozemky, mimo jiné i s pozemkem žalobce p. č. XC (2.00 m). Dále je v této části výroku rozhodnutí uvedeno, že umístění Stavby včetně směrového vedení sítí technické infrastruktury je patrné ze situačního výkresu, který tvoří ve volně upraveném měřítku přílohu tohoto rozhodnutí. Z obsahu správního

spisu lze zjistit, že se jedná o „zmenšeninu“ části výkresu Koordinační situace, který je součástí projektové dokumentace Stavby v souladu s § 9 odst. 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb.

113. **Čtvrtým žalobním bodem** žalobce namítal, že u Předmětné stavby je dán nedostatečný popis její výšky.
114. Společné povolení dle názoru žalobce v rozporu s § 13a odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. neobsahuje náležitý popis prostorového řešení stavebního záměru co do jeho výšky. Z výroku Rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že stavba skladovací haly bude nepodsklepená jednopodlažní budova, bude mít obdélníkový půdorys o celkových rozměrech 15 x 30 m, zastřešení sedlovou střechou se sklonem 4,5 procenta, max. výška stavby do hřebene 8,8 m od úrovně podlahy v 1. NP.
115. Dle názoru krajského soudu takové stanovení výšky Stavby je plně v souladu s požadavky vymezenými v § 9 odst. 1 písm. d) a požadavky v § 13 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Požadavek žalobce, aby úroveň výškové hladiny podlahy v 1. NP, stejně jako výškové ukotvení celé stavby byly stanoveny ve výškovém systému používaném v normách ČSN, nemá v citovaném znění uvedené vyhlášky oporu.
116. Další tvrzení obsažená v tomto žalobním bodu směřovala do otázky dokumentace stavby (rozdílné údaje o výšce Stavby) nebo do otázky dotčení vlastnických práv žalobce. Dle krajského soudu tak nesměřují do souladu daného stavebního záměru s právními předpisy, tyto námitky mohl žalobce učinit v řízení před správním orgánem prvního stupně ve stanovené lhůtě, což ovšem neučinil. Nebyly tak povinny k nim přihlížet ani stavební úřady obou stupňů, ani krajský soud v přezkumném soudním řízení. Ani tuto žalobní námitku tak důvodnou neshledal (k tomu srov. § 94m odst. 1 a 3, § 94n odst. 3 stavebního zákona, § 82 odst. 4 a § 89 odst. 2 správního řádu). Koncentrace řízení se - v případě, že jde o správní řízení zahájené na žádost a pouze v rozsahu zjišťování skutkového stavu - přenáší i do řízení o žalobě proti rozhodnutí před správními soudy. Žalobce tudíž nemůže úspěšně uplatňovat tvrzení a důkazy, u nichž mu nic nebránilo je uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně, avšak ke své škodě tak neučinil (srovnej rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2021, č. j. 30 A 16/2020-86).
117. **Pátým žalobním bodem** žalobce namítal nedostatečnou kontrolu projektové dokumentace. Textová část projektové dokumentace pro Společné povolení, autorizovaná Ing. Zdeňkem Žiškem ČKAIT, je datována 18. 6. 2019, naopak grafická část, např. koordinační situace, nese jiné datum 10/2019, popř. 01/2021. Pokud je koordinační situace jako základní grafická část projektové dokumentace ke Společnému povolení datována 01/2021, nemohly se k ní vyjádřit dotčené orgány, resp. tyto se nevyjadřovaly k finální, projednávané verzi projektové dokumentace. Dle krajského soudu tato námitka směřuje do souladu daného stavebního záměru s právními předpisy, bude se jí tedy věcně zabývat. Přisvědčit jí ale nemohl.
118. Dle § 94o odst. 1 stavebního zákona ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.

119. Dle odst. 2 písm. a) téže normy stavební úřad dále ověří zejména, zda dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu.
120. Obsah správního spisu potvrzuje, že v projektové dokumentaci jsou 2 situace, jedna datovaná do roku 2019 (původní situace předkládaná k žádosti o stavební povolení). Po podání žádosti byl Stavebník vyzván stavebním úřadem k doplnění některých nedostatků a k vyznačení 1. a 2. etapy. Z tohoto důvodu projektant doplnil do dokumentace požadované a vznikla tak druhá situace (leden 2021), která ovšem nemění umístění Stavby haly ani jiných stavebních objektů.
121. Ostatně ani sám žalobce, přestože je s podobou projektové dokumentace, jak plyne z obsahu tohoto žalobního bodu, dobře obeznámen, netvrdí, že by v důsledku upravené projektové dokumentace mělo ke změně v původním umístění Stavby haly či jiných objektů (ke kterému se vyjadřovaly i dotčené orgány, včetně orgánů územního plánování) dojít. V uvedeném postupu Stavebního úřadu tedy krajský soud žádný rozpor s ustanovením § 94o odst. 1 a odst. 2 písm. a) stavebního zákona neshledal.
122. Nadto považuje za příhodný odkaz žalovaného učiněný ve vyjádření k žalobě, a to na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2001, č. j. 6 As 206/2021-47, dle nichž *„by bylo v příkrém rozporu se zásadou ekonomie řízení mechanicky předkládat všem dotčeným orgánům každou sebemenší změnu či úpravu původní projektové dokumentace, a to jen a pouze proto, aby se k takové dílčí úpravě dokumentace vyjádřily. Stavební úřad nesporně disponuje dostatečnou odborností, aby mohl posoudit, jak významná je konkrétní změna předloženého projektu.“*
123. V neposlední řadě krajský soud poukazuje na dikci § 4 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění – stran možnosti vydávat „nová“ závazná stanoviska.
124. **Šestáým žalobním bodem** žalobce namítal chybějící povolení připojení nemovitosti k pozemní komunikaci.
125. Z obsahu správního spisu, konkrétně z obsahu projektové dokumentace (viz např. výkres Koordinační situace z ledna 2021) krajský soud zjistil, že sjezd na předmětnou pozemní komunikaci v blízkosti pozemku žalobce p. č. XH není sjezdem novým, ale stávajícím. Nemuselo tedy být silničním správním úřadem o daném napojení rozhodováno. Ani tato námitka tak důvodná nebyla.
126. **Sedmým žalobním bodem** žalobce namítal neodůvodněné upuštění od ústního jednání a ohledání na místě. Stavební úřad v oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení (č. j. MLNS/2181/2020/OVZP-OdVUP-8 ze dne 30. 3. 2021) uvedl, že upouští od ústního jednání, protože mu jsou dobře známy poměry staveniště. Dle názoru žalobce je problém v tom, že Společné povolení neobsahuje o důvodech upuštění od ústního jednání a ohledání na místě žádnou zmínku.
127. Uvedený žalobní bod je rovněž nedůvodný. Stavební zákon totiž v daném případě obligatorně nenařizuje povinnost nařídit ústní jednání a ohledání na místě, respektive uvedené je dáno fakultativně – s ohledem na znalost místních poměrů stavebními úřady.
128. Dle § 94m odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení nejméně 15 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že

k nim nebude přihlédnuto. V případech záměrů umisťovaných v území, ve kterém nebyl vydán územní plán, nařídí stavební úřad veřejné ústní jednání vždy.

129. Dle odst. 3 téže normy od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, nebude přihlédnuto. Ustanovení § 113 odst. 1 a 2 se použije obdobně.
130. V daném případě tak v souladu s dikcí zákona – jak je citována výše – došlo k upuštění od ústního jednání a ohledání na místě, o čemž byli účastníci správního řízení informováni. Nadto je nutno na tomto místě zdůraznit, že žalobce netvrdí, jak uvedená skutečnost, respektive procesní postup, reálně zasáhl do jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. V čem by se tedy pro něj situace změnila za situace, že by ústní jednání či ohledání na místě nařízeno bylo. Ze strany žalobce jde o obecné konstatování určité skutečnosti, která však nadto není porušením zákona – jak plyne z výše uvedeného.
131. **Devátým žalobním bodem** žalobce napadal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Ani tento žalobní bod krajský soud nepovažuje za důvodný.
132. V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13).
133. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku

rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

134. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
135. Pokud jde o vypořádání žalobcových námitek souvisejících s posouzením souladnosti záměru Stavby s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování, k tomu krajský soud odkazuje výše na vypořádání žalobního bodu č. 2 a zejména na obsah Potvrzujícího závazného stanoviska.
136. Pokud jde o negativní vlivy Stavby na okolí, těmi se rovněž zabýval zejména nadřízený dotčený orgán postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu v rámci odvolacího řízení při přezkumu závazného stanoviska vydaného dle § 96b stavebního zákona.

137. Stejně tak je na tomto místě nutné upozornit na skutečnost, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo v souladu se stavebním zákonem koncentrováno a žalobce všechny své námitky (nehledě na jejich obsah) vznesl až v podaném odvolání. To vše ačkoli bylo řádně doručováno veřejnou vyhláškou (k tomu srov. vypořádání žalobního bodu č. 1). Námitky stran kvality bydlení měly být vzneseny před koncentrací v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako námitka snížení hodnoty okolních nemovitostí. Skutečnost, že žalovaný již explicitně nevypočetl a neuvedl, že tyto již nelze uplatnit s ohledem na koncentraci řízení, nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí – to vše s ohledem na výše citovanou judikatorní činnost Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

VII. Závěr a náklady řízení

138. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok II. rozsudku). Obdobně postupoval v případě incidenčního přezkumu částí opatření obecné povahy, tedy v souladu s § 101d s. ř. s. (k tomu viz výrok I. rozsudku).
139. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému a odpůrci nevznikly náklady řízení nad rámec jejich běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
140. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodoval ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. (výrok IV. rozsudku). Osoba zúčastněná na řízení, která ve správním řízení vystupovala v postavení Stavebníka, nárokovala náhradu nákladů řízení, krajský soud však neshledal, že by byly splněny podmínky pro jejich přiznání ve smyslu již výše uváděného § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. ledna 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

